

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 5. avgusta 2024. godine
Br. Ref.: RK 2498/24

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI128/23

Podnosilac

Iirjana Shabanaj

Ocena ustavnosti presude [Rev. br. 295/2022] Vrhovnog suda od
27. februara 2023. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija
Enver Peci, sudija i
Jeton Bytyqi, sudija

Podnosilac zahteva

- Zahtev je podnela Iirjana Shabanaj (u daljem tekstu: podnositeljka zahteva), koju zastupa Hajzer Salihu, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnositeljka zahteva osporava presudu [Rev. br. 295/2022] od 27. februara 2023. godine (u daljem tekstu: osporena presuda) Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud).
3. Osporena presuda je podnositeljki zahteva uručena 30. marta 2023. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su podnositeljki zahteva navodno povređena njena prava zagarantovana članovima: 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. (Procesuiranje podnesaka) i 47. (Individualni zahtevi) Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. (Podnošenje zahteva i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 12. juna 2023. godine, podnositeljka je podnela svoj zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 15. juna 2023. godine, predsednica Suda je odlukom br. GJR.KI128/23 imenovala sudiju Selvetu Gërxhaliu-Krasniqi za sudiju izvestioca, dok je odlukom br. KSH.KI128/23 imenovala članove Veća za razmatranje, sastavljenog od sudija: Radomir Laban (predsedavajući), Remzije Istrefi-Peci i Enver Peci (članovi).
8. Dana 22. juna 2023. godine, Sud je obavestio podnositeljku o registraciji zahteva. Istog dana je i Vrhovnom sudu poslata kopija zahteva podnositeljke.
9. Dana 11. marta 2024. godine, sudija Jeton Bytyqi je položio zakletvu pred Predsednicom Republike Kosovo, kojom prilikom je i počeo njegov mandat na Sudu.
10. Dana 29. aprila 2024. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

11. Dana 15. juna 2011. godine, potpisan je ugovor o radu između podnositeljke zahteva i "ProCredit" banke, sa glavnom adresom u Prištini (u daljem tekstu: poslodavac). Prema tom ugovoru, podnositeljka zahteva je radila na radnom mestu: Savetnik klijenata za mala preduzeća i analitičar za male kredite. Podnositeljka zahteva je imala radni odnos sa poslodavcem od 2006. godine.
12. Dana 10. septembra 2012. godine, Odbor direktora poslodavca je usvojio predlog Upravnog odbora za restrukturiranje na osnovu ekonomskih, tehnoloških,

organizacionih i strukturnih promena poslodavca. Promene su, između ostalog, predviđale povećanje ukupne produktivnosti osoblja i uslužnih mesta.

13. Dana 20. februara 2014. godine, Upravni odbor poslodavca je doneo odluku o reorganizaciji uslužnih mesta, odnosno ugašeno je radno mesto službenika za bankarske usluge.
14. Dana 5. maja 2014. godine, poslodavac je doneo odluku o prestanku radnog odnosa sa podnositeljkom zahteva zbog reorganizacija usluga i nemogućnosti premeštaja na drugo radno mesto. Odlukom je predviđeno da prestanak radnog odnosa počinje od 20. juna 2014. godine. Prema obrazloženju, nakon gašenja radnog mesta podnositeljke zahteva, nije više bilo potrebe za njenim uslugama. Poslodavac je naglasio da je razmotrio mogućnost premeštaja podnositeljke zahteva na drugo radno mesto koje odgovara njenoj kvalifikaciji, međutim to nije bilo moguće.
15. Dana 6. maja 2014. godine, poslodavac je obavestio podnositeljku zahteva o prestanku radnog odnosa zbog reorganizacije rada.
16. Neutvrđenog datuma, podnositeljka zahteva je podnela žalbu poslodavcu protiv odluke o prestanku radnog odnosa. Poslodavac nije dostavio odgovor na podnetu žalbu.
17. Neutvrđenog datuma, podnositeljka zahteva je podnela zahtev Inspektoratu rada, navodeći da njeno radno mesto nije ugašeno od strane poslodavca, već je samo promenjen njegov naziv. Ona je tražila od Inspektorata rada da preduzme sve zakonske radnje za zaštitu njenih prava iz radnog odnosa.
18. Dana 21. jula 2014. godine, Inspektorat rada je odlukom [01 br. 08-41/2014] usvojio zahtev podnositeljke zahteva i obavezao poslodavca da preduzme određene radnje na otklanjanju nepravilnosti koje su utvrdili inspektori rada, odnosno da preispita odluku o prestanku radnog odnosa i utvrdi obaveze koje proizilaze iz člana 70. Zakona o radu.
19. Neutvrđenog datuma, poslodavac je podneo žalbu protiv odluke Inspektorata rada, drugom stepenu te institucije, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i predložio ukidanje prvostepene odluke.
20. Dana 23. septembra 2014. godine, Izvršni organ Inspektorata rada je, kao drugi stepen, odlukom [80/2014] odbio žalbu poslodavca i potvrdio prvostepenu odluku, obrazloživši da je poslodavac učinio *“povredu zakonskih odredbi Zakona o radu, zbog toga što se odluka Odbora banke od 20.02.2014. godine o gašenju radnog mesta službenika za bankarske usluge, ni na koji način ne odnosi na radno mesto savetnika klijenata za mala preduzeća i analitičar za male kredite, za koje je radno mesto podnositeljka zahteva zaključila ugovor o radu”*. Takođe, poslodavac, *“nije svojim aktima precizirao koja će radna mesta iz ekonomskih, tehničkih i organizacionih razloga biti ugašena i koje mere će se preduzeti kako bi se omogućio premeštaj zaposlenih na drugo radno mesto ili da je obučio ili kvalifikuje za obavljanje posla ili nekog drugog posla”*, i *“nije dao pravne pouke stranci i doneta je od strane nenadležnog organa”*.
21. Dana 14. juna 2016. godine, podnositeljka zahteva je podnela tužbu Osnovnom sudu u Prištini (u daljem tekstu: Osnovni sud), kojom je tražila ukidanje odluke poslodavca o prestanku radnog odnosa. Kao prvo, podnositeljka zahteva je navela da poslodavac nije obrazložio činjenicu da je njeno radno mesto ugašeno. Prema njenim rečima, radnom mestu je samo promenjen naziv, a ne radi se o njegovom gašenju. Kao drugo, podnositeljka zahteva je argumentovala da odluka nije doneta u skladu sa zakonskim zahtevima Zakona o radu, članovima 70. i 71, koji se odnose na obavezu poslodavca da unapred upozori radnika o otpuštanju sa posla. Kao treće, podnositeljka zahteva je

navela da poslodavac nije sproveo nikakav postupak procene o njenom otpuštanju sa posla. Takva odluka, piše ona, zasnovana je na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju i povredi materijalnog prava.

22. Dana 21. marta 2019. godine, Osnovni sud je presudom [C. br. 1732/2014] odlučio sledeće: (i) usvojio je u celosti tužbeni zahtev podnositeljke zahteva; (ii) poništio je kao nezakonitu odluku poslodavca o prestanku radnog odnosa; (iii) poslodavac je obavezan da podnositeljki zahteva isplati sve zarade koje bi ostvarila od trenutka otpuštanja sa posla, uključujući i plaćanje doprinosa za penzijski fond, poreza na zarade i kamate, u ukupnom iznosu od 43.283,33 evra, kao i da vrati podnositeljku zahteva na radno mesto ili na neko drugo odgovarajuće radno mesto; (iv) obavezao poslodavca da podnositeljki zahteva nadoknadi troškove parničnog postupka, u iznosu od 1.490,00 evra. Osnovni sud je utvrdio da *“odluka br. 14/488 od 05.05.2014. godine, kojom je podnositeljki zahteva prekinut radni odnos završno sa 20.06.2014. godine, predstavlja odluku koja je nezakonita i neutemeljena na dokazima i činjenicama”*. Osnovni sud je obrazložio da, *“tužilja nije bila upozorena na nameru da će joj radni odnos biti prekinut, kako se zahteva navedenim zakonskim odredbama. Ovo se argumentuje činjenicom da joj je obaveštenje o sastanku sa službenicima tužena dostavljeno 05.04.2014. godine, sastanak je zakazan za 06.05.2014. godine, dok je i odluka o prestanku radnog odnosa doneta istog dana kada je tužilji uručeno obaveštenje o sastanku, što je u suprotnosti sa gore navedenim članom”*. Osnovni sud je ocenio da *“razlozi koje je navela tužena da je tužilji prestao radni odnos iz ekonomskih, tehničkih i organizacionih razloga, nisu argumentovani time o kojoj se pravnoj situaciji radi u konkretnom slučaju”*, i da *“gašenje radnog mesta nije predviđeno ni odlukom Upravnog odbora tužene od 20. februara 2014. godine, niti memorandumom od 27.01.2014. godine”*.
23. Neutvrđenog datuma, poslodavac je podneo žalbu Apelacionom sudu protiv presude Osnovnog suda zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava i tražio poništenje te presude i vraćanje predmeta na ponovno odlučivanje.
24. Neutvrđenog datuma, podnositeljka zahteva je podnela žalbu Apelacionom sudu protiv presude Osnovnog suda i to samo u odnosu na utvrđivanje visine kamate.
25. Dana 26. januara 2022. godine, Apelacioni sud je presudom [AC. br. 6056/2022] odlučio sledeće: (i) potvrdio presudu Osnovnog suda u odnosu na poništenje odluke o prestanku radnog odnosa; (ii) poništio presudu Osnovnog suda u odnosu na vraćanje podnositeljke zahteva na radno mesto i naknadu zarada, doprinosa za penzijski fond i kamatu; (iii) poništio presudu Osnovnog suda u odnosu na plaćanje troškova parničnog postupka od strane poslodavca. Apelacioni sud je naglasio da je *“odluka o prestanku radnog odnosa doneta istog dana kada je tužilji uručeno obaveštenje o sastanku radi razgovora o razlozima za prestanak radnog odnosa, što je u suprotnosti sa zakonskim zahtevima koji proističu iz navedene odredbe Zakona o radu”*. Apelacioni sud je ocenio da je *“osnovni sud s pravom utvrdio da tužena nije pružila dovoljno dokaza kojima bi se dokazala činjenica da je zaista, zbog uvođenja u rad tehnologije, moralo biti ugašeno radno mesto tužilje i da je ista, u skladu sa gore navedenom odredbom, uložila napore da, ukoliko je to prikladno za poslodavca, premesti zaposlenu na drugo radno mesto, da je obuči ili kvalifikuje za obavljanje posla ili nekog drugog posla”*. Apelacioni sud je istakao da *“prvostepeni sud nije dao potrebna pojašnjenja da li je u slučaju prestanka radnog odnosa tužilje bilo diskriminacije od strane tužene, kako je utvrđeno članom 80. u vezi sa članom 5. Zakona o radu”*.
26. Neutvrđenog datuma, poslodavac je podneo reviziju Vrhovnom sudu protiv presude Apelacionog suda zbog povrede zakonskih odredbi i pogrešne primene materijalnog prava.

27. Dana 22. februara 2023. godine, Vrhovni sud je presudom [Rev. br. 295/2022] odbio u celosti tužbeni zahtev podnositeljke zahteva i poništio presude Osnovnog suda i Apelacionog suda u delovima u kojima su dali za pravo podnositeljki zahteva. Vrhovni sud je obrazložio da se *“iz činjeničnog stanja koje je utvrdio prvostepeni sud jasno vidi da je tužena bila prinuđena da prekine radni odnos tužilji usled toga što je izvršila restrukturiranje ili novu organizaciju rada, zbog gašenja radnog mesta na kojem je radila tužilja”*. Vrhovni sud je uzeo u obzir *“da je tužena razmotrila mogućnost premeštaja ili raspoređivanja tužilje na drugo radno mesto, ali da je zbog nemogućnosti premeštaja zbog velikog broja radnika i činjenice da je u svim jedinicama došlo do smanjenja broja radnika, bila prinuđena da prekine radni odnos tužilji”*. Shodno tome, Vrhovni sud je naglasio da su *“u slučaju prestanka radnog odnosa tužilje pravilno ispoštovane gore navedene zakonske odredbe, budući da je ista, dana 05.05.2014. godine, unapred pozvala tužilju zbog reorganizacije i restrukturiranja sistema rada, a konkretno gašenja radnog mesta na kojem je radila tužilja i obaveštenja o nemogućnosti premeštaja na drugo radno mesto, zbog velikog broja radnika i u drugim jedinicama”*. Vrhovni sud je ocenio da *“iako je tužilji, istog dana kada je pozvana radi obaveštavanja o prestanku radnog odnosa, uručena odluka o prestanku radnog odnosa, odluka tužene je bila pravosnažna od 20.06.2014. godine, što znači da je otkazni rok od 30 dana ispunjen”*.

Navodi podnosioca zahteva

28. Podnositeljka zahteva navodi: *“Smatramo da tužilja nije bila upozorena na nameru da joj se prekine radni odnos kako se zahteva navedenom zakonskom odredbom. Ovo se argumentuje činjenicom da je tužilji obaveštenje o sastanku sa službenicima tužene uručeno 05.05.2014. godine, sastanak je bio zakazan za 06.05.2014. godine, dok i odluka o prestanku radnog odnosa nosi datum uručivanja obaveštenja, odnosno 05.05.2014. godine. Prema tome, odluka o prestanku radnog odnosa je doneta istog dana kada je podnositeljki uručeno obaveštenje o sastanku... Duh norme nalaže da se sastanak poslodavca sa zaposlenim mora održati pre donošenja odluke o prestanku radnog odnosa i da na tom sastanku poslodavac mora da objasni razloge i uzroke koji su doveli do stava da prekine radni odnos sa zaposlenim. To bi onda trebalo da pruži zaposlenom prostor da ospori argumente poslodavca i uloži napore da promeni njegovu nameru”*.
29. Podnositeljka zahteva navodi: *“Takođe, tehnološka unapređenja na koja se pozvala tužena nisu bila od uticaja na gašenje radnog mesta tužilje zbog toga što se obavljanje poslova koji su joj bili povereni, analiza dokumenata klijenata-zahteva za male kredite, ne može zameniti uvođenjem tehnologije. A ako su zbog uvođenja nove tehnologije ugašena radna mesta, onda se ispostavlja da su ugašena ona radna mesta na kojima tehnologija zamenjuje ljudski rad, a to ne važi za radno mesto na kojem je radila tužilja, a takođe tužena nije uložila nikakve napore da tužilju rasporedi na neko drugo radno mesto...”*.
30. Podnositeljka zahteva navodi: *“Takođe, tužena je, kada je podnositeljki ovog zahteva prekinula radni odnos, postupila u suprotnosti i sa članom 53. Zakona o radu, kojim je utvrđeno “Za vreme trudnoće, porodijskog odmora i izostanka sa posla zbog posebnog zbrinjavanja deteta, poslodavac ne može da prekine ugovor zaposlenoj i određivati je na drugo radno mesto”, iz razloga što nije uzela za osnov činjenicu da je gđa Shabani bila na porodijskom odsustvu, jer je 01.07.2013. godine rodila svog sina E.V, pri čemu je porođaj bio praćen problemima zbog čega je iz bolnice Bahceci, u kojoj se porodila, prebačena u UKCK Priština zbog lečenja novorođenčeta, koje je trajalo do 10.08.2013. godine. Kada se ova činjenica uzme kao osnov, poslodavac nije trebalo da preduzima radnje koje su dovele do povrede ovog prava, koje je*

sankcionisano i odredbama Konvencije o eliminisanju svih oblika diskriminacije žena, koja se direktno primenjuje i u našoj zemlji, kako je predviđeno članom 22. tačka 6. Ustava Republike Kosovo”.

Podnositeljka zahteva navodi: “Smatramo da je prilikom donošenja presude Vrhovnog suda Rev. br. 295/22 od 27.03.2023. godine, učinjena povreda člana 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo, kao i člana 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, zbog toga što je usled toga što je pogrešno utvrđeno da je primena materijalno-pravnih normi od strane poslodavca bila pravilna, podnositeljki zahteva ovom presudom uskraćeno pravo zagantovano članovima 22. i 49. Ustava, kao i da joj je uskraćeno pravo zagantovano članom 53. i članom 70. stav 3. Zakona o radu. Takođe, i odugovlačenje sudskog postupka skoro 10 godina dovodi do povrede člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda”.

31. Podnositeljka zahteva traži od Suda da proglasi zahtev prihvatljivim i da utvrdi da je presuda [Rev. br. 295/2022] Vrhovnog suda od 27. marta 2023. godine u suprotnosti sa Ustavom i vrati istu na ponovno odlučivanje.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 22.

[Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata]

Ljudska prava i slobode, koja su utvrđena sledećim međunarodnim sporazumima i instrumentima garantovana su ovim Ustavom, i direktno se primenjuju na teritoriji Republike Kosovo i imaju premoć, u slučaju konflikta, nad svim zakonskim odredbama i ostalim aktima javnih institucija:

[...]

(6) Konvencija o eliminisanju svih oblika diskriminacije žena;

[...]

Član 31.

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.

3. Suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloletnika, ili zaštiti privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.

4. Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.

5. Svako ko je optužen za krivično delo će se smatrati nevinim, sve dok se ne dokaže njegovu/njena krivica, u saglasnosti sa zakonom.

[...]

Član 54.

[Sudska zaštita prava]

Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno.

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6.

(Pravo na pravično suđenje)

*1. Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se izriče javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, nužno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.
[...]*

ZAKON BR. 03/L-212 O RADU

Član 5.

Zabrana diskriminacije u zapošljavanju

- 1. Diskriminacija je zabranjena u zapošljavanju i u profesiji, vezano sa regrutovanje u zaposlenosti, treniranje, promisanje zapošljavanja, uslove zaposlenja, disciplinske mere anuliranja ugovora ili drugih pitanja uređena ovim zakonom i drugim važećim zakonima.*
- 2. Zabranjuje se neposredna ili posredna diskriminacija lica sa ograničenim sposobnostima prilikom zapošljavanja, unapređenja na radnom mestu i stručno uzdizanje, ako je za to radno mesto sposoban da obavlja posao na adekvatan način.*
- 3. Ne smatra se diskriminacija, svaka razlika izuzeće ili davanje prednosti, u vezi nekog određenog radnog mesta, na osnovu kriterijuma koji se traži i određuje za to radno mesto.*
- 4. Poslodavac je obavezan da tokom zaposlenja radnika ,za isto radno mesto odredi kriterije i jednake mogućnosti kao za ženske tako i za muškarce.*
- 5. Odredbe Zakona Br.2004/3 protiv diskriminacije, direktno će se primeniti kada je u pitanju radni odnos zasnovan između zaposlenog i poslodavca..*

Član 69.

Jednostrani prekid radnog odnosa od strane zaposlenog

- 1. Zaposleni ima pravo na prestanak Ugovora o Radu na jednostrani način.*
- 2. Zaposleni sa radnim ugovorom u određenom vremenu za prestanak ugovora o radu, mora obavestiti prethodno poslodavca na pismenom obliku u roku od petnaest (15) dana, dok zaposleni sa ugovorom na neodređeno vreme u roku od trideset (30) dana.
[...]*

Član 70.

Prestanak ugovora o radu od strane poslodavca

- 1. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu zaposlenom uz jedno vremensko upozorenje, kada:
1.1. takva suspenzija je opravdana iz ekonomskih tehničkih ili organizacijskih razloga;
[...]*

Član 71.

Obaveštenje o raskidu ugovora o radu

- 1. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu na neodređeno vreme na osnovu člana 70 u sledećim vremenskim intervalima otkaza/najavljivanja:*

- 1.1. od šest (6) meseci do dve (2) godine zaposlenja, trideset (30) kalendarskih dana;
 - 1.2. od dve (2) do deset (10) godine zaposlenja, četrdeset i pet (45) kalendarskih dana;;
 - 1.3. preko deset (10) godine zaposlenja, šezdeset (60) kalendarskih dana.
- [...]

Član 72.

Procedura pre prekida ugovora

1. Odluke da raskine Ugovor o radu mora se obaviti na pismenim obliku i treba obuhvatiti obrazloženje za prekid.
- [...]

Član 78.

[Zaštita prava zaposlenih]

1. Zaposleni koji procenjuje da poslodavac mu je povredio prava na rad, ima pravo podneti zahtev poslodavcu ili odgovarajućem organu poslodavca ako postoji, za ostvarenje njegovih povređenih prava.
2. Poslodavac je obavezan da odluči prema zahtevu zaposlenog, u roku od petnaest (15) dana od dana dostavljanja zahteva.
3. Odluka iz stava 2. ovog člana dostavlja se zaposlenom u pisanoj formi u roku od osam (8) dana.

Član 79.

[Zaštita zaposlenog na sudu]

Svaki zaposleni koji nije zadovoljan odlukom kojom smatra da su mu povređena njegova prava, ili ne dobija odgovor u roku iz člana 78. stav 2. ovog zakona, u tekućem roku od trideset (30) dana može da pokrene radni spor pri nadležnom sudu.

Član 80.

Sudska odluka o pravima radnika

1. Ako sud utvrdi da prekid Ugovora o Radu sa strane poslodavca je nezakonita na osnovu odredbama ovog Zakona, Kolektivnog Ugovora, tada će narediti poslodavcu da izvrši jednu od ovih opcija:
 - 1.1. isplatiti radniku naknadu, izuzev dodataka i drugih iznosa, koji im sleduje radnicima na osnovu ovog Zakona, Ugovora o radu Kolektivnog ugovora ili Internim aktom, u takvim iznosima koje Sud smatra prava i adekvatna, ali koja ne treba biti ne manje od dva puta vrednosti od bilo koje naknade koji pripada radniku za vreme otpusta; ili
 - 1.2. ukoliko se udaljavanje sa posla ocenjuje kao nezakonito prema članu 5 ovog zakona, sud može da ponovo vraća zaposlenog na njegovo radno mesto i nalaže nadoknadu svih plata i drugih izgubljenih dobiti tokom celog vremena nezakonitog udaljavanja sa posla.
- [...]

ZAKON BR. 05/L-021 O ZAŠTITI OD DISKRIMINACIJE

POGLAVLJE I OPŠTE ODREDBE

Član 1.

Cilj

1. Cilj ovog zakona je uspostavljanje jednog opšteg okvira za sprečavanje i borbu protiv diskriminacije po osnovu nacionalnosti ili veze sa nekom zajednicom društvenog ili nacionalnog porekla, rase, etničke pripadnosti, boje kože, rođenja, porekla, pola, rodne pripadnosti, rodnog identiteta, seksualnog opredeljenja, jezika,

državljanstva, religije i verskih ubjeđenja, političke pripadnosti, političkog ili drugog mišljenja, socijalnog ili ličnog stanja, starosnog doba, porodičnog ili bračnog statusa, trudnoće, porođiljstva, imovinskog stanja, zdravstvenog stanja, ograničene sposobnosti, genetskog nasljedstva ili na drugoj osnovi, u cilju sprovođenja principa jednakog tretmana.

[...]

Ocena prihvatljivosti zahteva

32. Sud na početku ocenjuje da li je podnositeljka zahteva ispunila uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dalje predviđeni u Zakonu i Poslovniku.

33. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, kojima je utvrđeno:

Član 113.

[Jurisdikcija i ovlašćene strane]

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

34. U nastavku, Sud razmatra da li je podnositeljka zahteva ispunila uslove prihvatljivosti koji su dalje propisani u Zakonu, odnosno članovima 47, 48. i 49. Zakona, kojima je utvrđeno:

Član 47.

[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.

[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.

[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. U svim ostalim slučajevima, rok počinje na dan javnog objavljivanja odluke ili akta...”.

35. Što se tiče ispunjenosti gore navedenih uslova, Sud ocenjuje da je podnositeljka zahteva ovlašćena strana, u smislu člana 113.7 Ustava; da osporava ustavnost akta javnog organa, odnosno presude [Rev. br. 295/2022] Vrhovnog suda od 27. februara 2023. godine, nakon što je iscrpela sva pravna sredstva na raspolaganju, u skladu sa članom 113.7 Ustava i članom 47.2 Zakona; da je precizirala prava zagarantovana Ustavom za

koja tvrdi da su joj povređena, u skladu sa zahtevima iz člana 48. Zakona, i da je podnela svoj zahtev u zakonskom roku od 4 (četiri) meseca koji je predviđen članom 49. Zakona.

36. Pored toga, Sud razmatra da li je podnositeljka zahteva ispunila uslove prihvatljivosti koji su propisani u pravilu 34. [Kriterijumi prihvatljivosti], odnosno u potpravilu (2) pravila 34. Poslovnika, kojim je utvrđeno:

Pravilo 34.
[Kriterijumi prihvatljivosti]

(2) "Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim ako je zahtev očigledno neosnovan kada podnosilac/teljka zahteva nije dovoljno dokazao/la i potkrepio/la svoju tvrdnju".

[...]

37. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao "očigledno neosnovan" u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih "očigledno neosnovanim navodima". Poslednje pomenuti se na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi "četvrtog stepena"; (ii) navodi koje karakteriše "jasno ili očigledno odsustvo povrede"; (iii) "nepotkrepljeni ili neobrazloženi" navodi, onda kada je ispunjen jedan od dva podkriterijuma, i to: a) kada podnosilac/teljka zahteva jednostavno navede jednu ili više odredaba Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući pritom na koji su način one prekršene, osim ukoliko je na osnovu činjenica i okolnosti predmeta povreda Ustava i EKLJP sasvim očigledna (vidi predmet ESLJP-a [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), br. 4241/03, odluka od 31. maja 2005. godine; vidi, takođe, predmet [Baillard protiv Francuske](#), br. 6032/04, odluka od 25. septembra 2008. godine); i b) kada podnosilac/teljka zahteva propusti ili odbije da predoči materijalne dokaze kojima bi potkrepio/la svoje navode (to naročito važi za odluke sudova ili drugih domaćih vlasti), osim ukoliko postoje izuzetne okolnosti koje su van njegove/njene kontrole i koje ga/je sprečavaju da to učini (na primer, ako zatvorske vlasti odbiju da predoče Sudu dokumente iz spisa predmeta zatvorenika o kome je reč) ili ako Sud sam ne odluči drugačije (vidi slučajeve Suda [KI166/20](#), podnosilac *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. januara 2021. godine, stav 43), i na kraju, (iv) "konfuzni i nejasni" navodi (vidi predmete ESLJP-a [Kemmache protiv Francuske](#), br. 17621/91, presuda od 24. novembra 1994. godine, kategorija (i), [Juta Mentzen protiv Litvanije](#), br. 71074/01, odluka od 7. decembra 2004. godine, kategorija (ii) i [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), predstavka br. 4241/03, kategorija (iii).

38. Sud podseća da podnositeljka zahteva tvrdi da su osporenim aktom povređena njena ustavna prava zagarantovana članovima: 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP.

39. U ovom kontekstu, Sud će ove navode razmotriti i analizirati u skladu sa sudskom praksom Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), u saglasnosti sa kojom su, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, redovni sudovi i Ustavni sud dužni da tumače osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.

(i) Ocena Suda povodom navoda o povredi člana 31. Ustava i člana 6. EKLJP

40. Podnositeljka zahteva navodi da je odluka poslodavca o prestanku radnog odnosa u suprotnosti sa odredbama Zakona o radu. Prema njenim rečima, presuda Vrhovnog

suda kojom je usvojena revizija poslodavca i konstatovana zakonitost njenog udaljenja sa posla je bila proizvoljna.

41. Sud primećuje da je poslodavac prekinuo radni odnos sa podnositeljkom zahtevom sa obrazloženjem da je radno mesto na kojem je radila ugašeno usled organizacionih i tehnoloških promena.
42. Podnositeljka zahteva je podnela žalbu Inspektoratu rada, kojom je osporila zakonitost odluke o otpuštanju sa posla. Ona je dobila spor na obe instance Inspektorata rada, koje su utvrdile da je poslodavac učinio zakonske povrede kada joj je prekinuo radni odnos. Inspektorat rada je obrazložio da poslodavac nije precizno argumentovao da je radno mesto na kojem je radila podnositeljka zahteva ugašeno, niti je uložio napore da je premesti na neko drugo radno mesto. Takođe, Inspektorat rada je utvrdio da je odluku o prestanku radnog odnosa doneo nenadležni organ kod poslodavca.
43. Nakon toga, podnositeljka je podnela tužbeni zahtev Osnovnom sudu, kojim je tražila poništenje odluke poslodavca o otpuštanju sa posla. Ona je obrazložila da odluka nije doneta u skladu sa Zakonom o radu zbog toga što poslodavac nije obrazložio gašenje njenog radnog mesta tehnološkom i strukturnom reorganizacijom, niti ju je unapred upozorio na otpuštanje sa posla.
44. Sud primećuje da je Osnovni sud usvojio tužbeni zahtev podnositeljke u celosti; odlučio da se ista vrati na radno mesto i dosudio finansijsku naknadu u vrednosti od 43.282,33 evra. Osnovni sud je obrazložio da poslodavac nije upozorio podnositeljku zahteva na otpuštanje sa posla, kako je propisano članom 71. Zakona o radu, niti je obrazložio gašenje njenog radnog mesta zbog reorganizacije.
45. Nakon žalbe poslodavca, Apelacioni sud je utvrdio da je odluka o otpuštanju sa posla bila nezakonita, ali se nije složio sa Osnovnim sudom po pitanju vraćanja podnositeljke zahteva na radno mesto i utvrđene finansijske naknade. Prema obrazloženju Apelacionog suda, u slučajevima kada se utvrdi da je otpuštanje sa posla nezakonito, ne može se odlučiti da se zaposleni vrati na radno mesto, osim kada je otpuštanje sa posla diskriminatorско, dok se dosuđena finansijska naknada mora ponovo proceniti.
46. Vrhovni sud je odlučujući povodom revizije poslodavca, poništio presude dva nižestepena suda i odlučio u korist poslodavca. Prema Vrhovnom sudu, poslodavac je postupio u skladu sa odredbama Zakona o radu, kada je prekinuo radni odnos. Što se tiče upozorenja poslodavca o prekidu radnog odnosa, Vrhovni sud je ocenio da je poslodavac ispunio zakonski zahtev za upozorenje, zbog toga što je odluka o otpuštanju sa posla doneta 5. maja 2014. godine, ali je stupila na snagu 20. juna 2014. godine. Što se pak tiče razloga za otpuštanje sa posla, Vrhovni sud je ocenio da je poslodavac dokazao da su zbog tehnološke i organizacione reorganizacije ugašena određena radna mesta, uključujući i radno mesto podnositeljke zahteva.
47. Sud ponovo naglašava da, u principu, redovni sudovi imaju ovlašćenje da ocenjuju sve činjenice i dokaze u predmetu, kao i da vrše tumačenje zakonskih odredbi. Sud ponavlja da nije sud četvrtog stepena i da je njegova uloga u oceni predmeta, grešaka u činjenicama i pravnih tumačenja redovnih sudova veoma ograničena. Sud ne može da se meša u ocene i tumačenja redovnih sudova, osim u slučajevima kada su njihove odluke donete proizvoljno i kada se njima krše ustavna prava stranaka (vidi predmete ESLJP-a [García Ruiz protiv Španije](#), br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28; [Tommaso protiv Italije](#), br. 43395/09, presuda od 23. februara 2017. godine, stav 170; [Hasan Tunç i drugi protiv Turske](#), br. 19074/05, presuda od 31. januara 2017. godine, stav 54-56; vidi i slučajeve Suda, [KI96/21](#), podnosilac *Xhelal Zherka*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. septembra 2021. godine, stavovi 49-51;

[KI49/19](#), podnosilac *Limak Kosovo International Airport A.D., "Adem Jashari"*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2019. godine, stavovi 47-51).

48. Sud ocenjuje da je podnositeljka zahteva imala mogućnost da se u toku sudskog postupka izjasni o svim navodima i pravnim argumentima u vezi sa prestankom radnog odnosa. Sud naglašava da je nezadovoljstvo podnositeljke zahteva povezano sa ishodom sudskog postupka i ocenom činjenica i dokaza od strane redovnih sudova. Podnositeljka zahteva ne pominje nijednu procesnu manjkavost koja bi mogla da pokrene pitanje pravičnog suđenja. Sud ponovo naglašava da je njegova uloga po pitanju ocene da li su odluke redovnih sudova bile pravilne u sadržinskom aspektu veoma ograničena, a u suprotnom bi delovao kao sud četvrtog stepena. Pored toga, redovni sudovi nisu doneli proizvoljne odluke već su postupili u okviru svoje nadležnosti, na taj način što su ocenili dokaze i tumačili zakon.
49. Sud utvrđuje da navod podnositeljke zahteva o pogrešnom tumačenju zakona i dokaza spada u navode "četvrtog stepena" i da se mora proglasiti očigledno neosnovanim.

(ii) Ocena Suda povodom navoda o povredi člana 24. Ustava u vezi sa Konvencijom o eliminisanju svih oblika diskriminacije žena

50. Sud primećuje da podnositeljka zahteva navodi da je odluka o njenom otpuštanju sa posla doneta u vreme kada je bila na porodijskom odsustvu. Ona ističe da ova radnja predstavlja diskriminatorni čin, zasnovano na Konvenciji o eliminisanju svih oblika diskriminacije žena, koja je uvrštena u Ustav. Kako bi potkrepila ovaj navod, podnositeljka zahteva je dostavila zdravstvenu dokumentaciju koja potvrđuje vreme rođenja njenog sina.
51. Sudu je jasan navod podnositeljke zahteva, ali iscrpljivanje pravnih sredstava, osim obaveze iscrpljivanja pravnih sredstava u formalno-proceduralnom smislu, što podrazumeva mogućnost korišćenja pravnog sredstva protiv akta javnog organa na višoj instanci sa punom nadležnošću, sadrži u sebi i obavezu iscrpljivanja sredstva u suštinskom smislu, što podrazumeva prijavljivanje ustavnih povreda u "suštini" pred redovnim sudovima, kako bi oni imali mogućnost da spreče ili isprave povrede ljudskih prava zaštićenih Ustavom i EKLJP-om. Sud smatra pravna sredstva iscrpljenim smo onda kada su ih podnosioci zahteva, u skladu sa važećim zakonima, iskoristili u oba smisla (vidi slučajeve Suda [KI71/18](#), podnosilac *Kamer Borovci, Mustafë Borovci i Avdulla Bajra*, rešenje o neprihvatljivosti od 21. novembra 2018. godine, stav 57; [KI119/17](#), podnosilac *Gentian Rexhepi*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. aprila 2019. godine, stav 73; slučaj [KI154/17](#) i [KI05/18](#), podnosilac *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću "BARBAS"*, rešenje o neprihvatljivosti od 22. jula 2019. godine, stav 94; i slučaj [KI163/18](#), podnosilac *Kujtim Lleshi*, rešenje o neprihvatljivosti od 24. juna 2020. godine, stav 61).
52. U takvom kontekstu, kada navodi podnosioca zahteva ni formalno niti suštinski/sadržinski nisu izneti pred redovnim sudovima, Sud se poziva na svoju sudsku praksu i sudsku praksu ESLJP-a u pogledu kriterijuma za iscrpljivanje pravnih sredstava u suštinskom smislu i podseća da u takvim okolnostima, sud ne može da ispituje takve navode usled toga što pravna sredstva nisu iscrpljena u suštinskom smislu. Na osnovu iste sudske prakse, Sud je odbio razmatranje predmetnih navoda iz razloga što isti nisu nikada izneseni pred redovnim sudovima (vidi, između ostalog, slučajeve Suda [KI119/17](#), podnosilac *Gentian Rexhepi*, citiran iznad, stav 71; [KI154/17](#) i [KI05/18](#), podnosilac *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću "BARBAS"*, citiran iznad, stav 92; [KI155/18](#), podnosilac *Benson Buza*, rešenje o neprihvatljivosti od 25. septembra 2019. godine; stav 50; [KI163/18](#),

podnosilac *Kujtim Lleshi*, citiran iznad, stav 59; i [KI40/20](#), podnosilac *Sadik Gashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. januara 2021. godine, stavovi 66-69).

53. Prema sudskoj praksi Suda i ESLJP-a, podnosilac zahteva je, iako se nije pozvao na neki konkretan član Ustava iz Poglavlja II, morao u najmanju ruku da navede argumente istog ili sličnog dejstva na osnovu važećeg zakonodavstva pred redovnim sudovima (vidi, slično tome, slučaj Suda [KI40/20](#), podnosilac *Sadik Gashi*, citiran iznad, stav 68, i predmete ESLJP-a [Gäfgen protiv Nemačke](#), citiran iznad, stav 142, 144 i 146; [Radomilja i drugi protiv Hrvatske](#), citiran iznad, stav 117; [Karapanagiotou i drugi protiv Grčke](#), br. 1571/08, presuda od 28. oktobra 2010. godine, stav 29).
54. Sud primećuje da podnositeljka zahteva ni na jednoj instanci nije iznela navod o diskriminaciji u vezi sa Konvencijom o eliminisanju svih vrsta diskriminacije žena. U žalbi upućenoj poslodavcu i Inspektoratu rada, podnositeljka zahteva je iznosila druge navode i pravne argumente. Podnositeljka zahteva ni u tužbenom zahtevu koji je podnela Osnovnom sudu nije pokrenula pitanje diskriminacije.
55. Sud primećuje da je žalbu Apelacionom sudu i reviziju Vrhovnom sudu podneo poslodavac, a ne podnositeljka zahteva. Ipak, u odgovoru na žalbu i reviziju poslodavca, podnositeljka zahteva je imala mogućnost da pokrene pitanje diskriminacije, međutim nije je ni pomenula.
56. U konkretnom slučaju, podnositeljka zahteva je pitanje diskriminacije po prvi put pokrenula pred Sudom, a ne ranije, pred redovnim sudovima. Na taj način, ona redovnim sudovima, uključujući i Vrhovni sud, nije pružila mogućnost da ispituju njene navode o diskriminaciji u vezi sa Konvencijom o eliminisanju svih oblika diskriminacije žena.
57. Sud utvrđuje da se navod o diskriminaciji mora odbiti kao neprihvatljiv zbog neiscrpljenja pravnih sredstava.

(iii) Ocena Suda povodom ostalih navoda

58. Podnositeljka zahteva navodi da je došlo do povrede člana 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava. Takođe, podnositeljka zahteva pominje i povredu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava koja se odnosi na prekomerno dugo trajanje sudskog postupka.
59. Sud naglašava da je podnositeljka zahteva samo pomenula i citirala gore navedene članove, dovodeći ih u vezu sa svojim glavnim navodom koji se odnosi na pogrešno tumačenje zakona. Takođe, Sud primećuje da podnositeljka zahteva navodi i prekomerno dugo trajanje sudskog postupka, ali ona samo pominje ovu tvrdnju ne pružajući pravne argumente za nju.
60. Sud ponovo naglašava da samo ponavljanje i navođenje članova Ustava ili EKLJP nije dovoljno za pokretanje navoda o povredi ustavnih prava. Podnosioci zahteva moraju da dostave dokaze i pravne argumente koji potkrepljuju njihove navode (vidi slučajeve Suda: [KI175/20](#), podnosilac: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 22. aprila 2021. godine, stav 81; [KI166/20](#), podnosilac *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. decembra 2020. godine, stav 52; [KI04/21](#), podnositeljka *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. maja 2021. godine, stavovi 38-39; predmete ESLJP-a [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), br. 4241/03, odluka od 31. maja 2005. godine; [Baillard protiv Francuske](#), br. 6032/04, odluka od 25. septembra 2008. godine).

61. Na osnovu prakse ESLJP-a, navodi koje su izneli podnosioci zahteva sastoje se od dva elementa: činjeničnih okolnosti i pravnih argumenata koji potkrepljuju te navode. Zahtevi moraju sadržavati, između ostalog, izjavu o činjenicama i navodnim povredama, zajedno sa relevantnim argumentima. U suprotnom, zahtev se odbija i ne može se razmatrati od strane Suda. Ako zahtev sadrži samo nejasne fraze ili "izolovane" reči, ne može se smatrati da je izneta određena tvrdnja (vidi predmete ESLJP-a Rustavi 2 Broadcasting Comany LTD i drugi protiv Gruzije, br. 16812/17, presuda od 18. jula 2019. godine, stavovi 244-246; i Ilias i Ahmed protiv Mađarske, br. 47287/15, presuda od 21. novembra 2019. godine, stav 82-8).
62. Sud utvrđuje da navod podnositeljke zahteva o povredi gore navedenih članova spada u treću (iii) kategoriju, potkategoriju (a) "nepotkrepljenih ili neobrazloženih" navoda i da se iz tog razloga, i ovi navodi, kao takvi, moraju proglasiti očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama.

Zaključci

63. Kao rezime, Sud, uzimajući u obzir sva gore navedena izlaganja i utvrđenja, zaključuje: (I) da navodi o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP, spadaju u prvu (i) kategoriju navoda koji se kvalifikuju kao navodi "četvrtog stepena"; (II) da se navodi o povredi članova 24. i 22. Ustava odbijaju zbog neiscrpljivanja pravnog sredstva u suštinskom smislu; (III) da navodi podnositeljke zahteva o povredi članova 49, 54. i 31. Ustava, koja se odnosi na prekomerno dugo trajanje postupka, spadaju u treću (iii) kategoriju, potkategoriju (a) "nepotkrepljenih ili neobrazloženih" navoda i da se iz tog razloga, i ovi navodi, kao takvi, na ustavnim osnovama proglašavaju očigledno neosnovanim.
64. Shodno tome, zahtev se, u celini, u skladu sa pravilom 34 (2) Poslovnika, mora proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neosnovan.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članovima 20. i 47. Zakona i pravilima 34 (2) i 48 (1) (b) Poslovnika, dana 29. aprila 2024. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama i, u skladu sa članom 20.4 Zakona, objavi isto u Službenom listu;
- III. Ovo rešenje stupa na snagu danom objavljivanja u Službenom listu Republike Kosovo, u skladu sa stavom 5. člana 20. Zakona.

Sudija izvestilac

Selvete Gërxhaliu-Krasniqi

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani

